

EL GAT

El meu gat no m'agrada: és lleig, és brut, és gandul. Fa pudor de gat. De fet, no és el meu gat, és un gat perdut, un gat mig imbècil que de dia ronca per la casa i de nit beu vi amb els seus companys pels terrats de la ciutat. Me'n voldria desfer i si algú el vol, que me telefoni i ja ens posarem d'acord. Si voleu tenir més informacions, puc dir-vos també que és un gat encara bastant jove, i que és més o menys blanc, amb taques més o menys marrons a la cua i a les orelles. Us ho dic: és un gat ben lleig. I, a més, sempre té fam, el malparit.

Estic segur que vosaltres diríeu que hauria d'estar joiós de posseir un gat que, de tant en tant, renta els plats i els mitjons, passa l'aspiradora i espolsa les catifes. Fins i tot, un dia de primavera, va netejar tots els vidres de l'apartament. Malauradament, cada vegada que consent a fer una feineta, em presenta la factura. Vol escollir el que mirem a la televisió, vol jeure a la butaca més propera a l'estufa de llenya, exigeix que li compri sabatilles noves quan les que duu són massa esgarrinxades... Cada matí, per esmorzar, li he de preparar una camamilla amb un rajolinet de llet tèbia. Aquest gat s'enorgulleix de ser el mestre, el comandant i el capitost de casa meua, pobre de jo. Tot això canvia tanmateix, amb les gresques de lluna plena...

Llavors xalem ensems perquè me fa particip de les gatzares noctàmbules del gatam del veïnatge, que de cop i volta sembla sàller de les clavegueres. M'hauríeu de llucar, abillat de fúcsia, de blanc ametllat, de maragda ataronjada, d'atzur llunar... És clar, per no témer de ser exclòs de la colla gatera he d'adoptar les maneres mel·líflues, untuoses, redundants, sovint més servils que severes d'aquests fètidis mamífers fèlids. D'alguna faicó és com si hagués de passar diversos exàmens. De tots aquests, l'examen que menys reïxi és el de mèu polifònic. És com llençar robins a la farda. Per això mentre els mixos cantussegen jo faig morros i comenci a llançar trossos torcits de teules als transeünts nerviüts i nauseabunds que trastegen per les voravies llardoses i llefiscoses... Però tot això és secret i si no vull que la meua adopció en lloc de quallar s'encalli, he de callar. Si el meu gat sabés que us ho expliqui no m'ho perdonaria i, al capdavall, li dec el títol honorífic d'humanoide gatòfil, sí, us ho ben dic que ja ho crec que l'hi dec.

2007, Joan-Lluís Lluís